

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: MISERICORDIA

Citation: Drachmann, Holger: "MISERICORDIA", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 362. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid90088/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og smidigt svinger Pigen slanke Krop
Ad Lugen lynsnart sig paa Dækket op.

Forvirret, maaløs tøver han ved Bordet,
Og fast paa Tungen klæber Tugtensordet.
Saa hører han en Støj, og Lyset griber
Han angst, og følger rystet op paa Dækket.
Han er alene. Nogle Bølgestriber
I brudte Ringe kredser rundt om Prammen.
Mod Lægtrens Side Ringene er rækked';
Nu kastes de med svage Skvulp tilbage,
Og svinder hen i intet, flyder sammen;
Og Skvulpet, som har Nattens Genlyd vækket,
Dør her som Vindens Suk, som Strømmens Klage,
Et Febergisp i Kæmpebyens Søvn.

MISERICORDIA!

Der lyder en Sang, en forunderlig Sang,
Om Natten naar Livets Travlhed blunder;
En eneste Tone, en dirrende lang,
Holder mig vaagen i Nattens Stunder.

Jeg kunde vel lukke mit Øje i,
Hvis Sangen var kunstnerisk sammentøjet,
Men denne enstonige Melodi
Jager mig Søvnens fra Øjet.

Jeg kunde vel lilles i Drømme sødt.
Hvis Tonen, jeg hører, var Bølgernes Stemme, —
Men op jeg springer fra Lejet blødt:
Den Sang har i Havet ej hjemme!

Hørt har jeg Havets vemodige Sang,
Saa langt jeg kan huske i Tiden tilbage,
Men denne ensformige, skærende Klang,
Det er ikke Bølgernes Klage.

Hvor kommer den fra? hvem har da en Røst
Saa udyrket, umelodisk tilfide,
Saa blottet for Glæde, for Haab og Trøst? —
Godtfolk, det skal jeg Jer sige!

Den Sang, den toner fra Kælderen op,
 Hvor Hungeren sidder ved Sygdommens Leje,
 Hvor Døden ryster den magre Krop
 Og Haabet har ingen Veje.

Den Stemme bæver fra Sorgens Hjem,
 Hvor Moderen værges sig selv og Barnet;
 Hvor Faderen raver beruset frem,
 Tilfølet af Gadeskarnet.

Den Tone skurrer fra Skuret ud,
 Hvor Trang eller Frækhed af Lasten baaret
 I Dynddaab holdes; hvor Skændslen staar Brud
 Med ormædte Blomster i Haaret. —

Hvor fødtes den Røst? Den fødtes i Nød,
 Den raabte i Ørkenen forladt og ene;
 Og Raabet var altid det samme: Brød!
 Og Svaret det samme: Stene!

DEN SIDSTE „SORTE-FODS“ KLAGESANG

Er wahr nunmehr der Länder satt,
 Wo man so viele Kreuze hat
 Und man, für laute Kreuz und Christ,
 Ihn eben und sein Kreuz vergisst.
 Goethe.

Hvor i fredlyst Urskovsstilhed
 Kæmpesøjlers Kirkeockko
 Præker: Støv, fald ned og tilbed!
 Hvor Kamæleon og Gekko
 — Ornament paa Søjlefødder —
 Kryber op som Stukkaturen,
 Medens Aber knækker Nødder
 — Kordrengsflok i Pulpituren —,
 Hvor en egen aromatisk
 Røgels'duft fra Blomsterskaaler
 Vifter op og ned, og maaler
 Kirkebuen, Hvælvingshøjden;
 Hvor ej nogen Præst, fanatisk,
 Svedophidset, stærk i Drøiden,
 Stemmer op Piccoloflejten
 Og med Bassen sekunderer, —
 Hvor Kulturen ej hoverer,